

Arrest

nr. 227 968 van 24 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M-C WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij hun verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers dienen op 30 juli 2018 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

2. Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

3. In de bestreden beslissingen, waarbij verzoekers hun verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat op 15 juni 2015 hun vader in België een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Het CGVS nam op 23 oktober 2015 in zijn hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Hij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Hun moeder bracht hem op de hoogte van het feit dat onbekenden verzoeker probeerden te ontvoeren toen hij naar school wandelde. Hun vader besloot op 14 januari 2016 met behulp van IOM vrijwillig naar Irak terug te keren. Twee weken later konden zij Irak uitreizen. Zij arriveerden in België op 22 juni 2016 en hun vader diende een dag later een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hun moeder diende op diezelfde dag een eerste verzoek in waarbij ze verwees naar de eerder door hun vader aangehaalde problemen en het feit dat men verzoeker probeerde te ontvoeren. Op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet werd dit verzoek ook in naam van verzoekers als vergezellende minderjarigen ingediend. Het CGVS nam op 23 mei 2017 in hoofde van hun ouders een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas. Ze dienden geen beroep in tegen deze beslissing. Omwille van de negatieve beslissing trokken zij op 7 juni 2017 naar Duitsland, waar zij op 14 juni 2017 een verzoek om internationale bescherming indienden. Zij verbleven in een opvangcentrum in Frankfurt maar werden op 14 februari 2018 omwille van de Dublin-procedure door de Duitse autoriteiten teruggebracht naar België. Hun ouders dienden de volgende dag een volgend verzoek om internationale bescherming in waarin ze bleven vasthouden aan hun voorgaande verklaringen. Het CGVS nam op 23 juli 2018 in hoofde van hun ouders een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van hun volgend verzoek. Ze gingen niet in beroep tegen deze beslissing. Op 30 juli 2018 dienden hun ouders een nieuw verzoek in.

Uit het administratief dossier blijkt dat hun verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die hun ouders ter staving van hun verzoek aanbrachten. Verzoekers vrezen ontvoerd te worden omwille van de eerdere ontvoeringspoging waarvan verzoeker het slachtoffer zou zijn geweest.

Ter staving van hun verzoek leggen zij de volgende documenten neer: hun identiteitskaart en hun nationaliteitsbewijs.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekers beperken zich immers tot het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerleggen, noch ontkrachten.

5. Een algemene verwijzing naar een profiel, en artikels en rapporten, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

Betreffende verzoekers hun verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

6. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

7. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoekers geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 juni 2019, stellen verzoekende partijen dat niet afdoende rekening werd gehouden met hun profiel als soenniet en evenmin rekening wordt gehouden met het feit dat zij twee minderjarige kinderen zijn. Verzoekende partijen wijzen erop dat hun vader in 2015 zijn land ontvluchtte omdat hij bedreigd werd door IS en beschuldigd werd voor het werken bij de Amerikanen. Verzoekende partijen wijzen er ook op dat veel leden van hun familie hier zijn en zij nog klein zijn en kwetsbaar en zij zich niet meer zullen kunnen aanpassen aan het leven in Irak, nu zij hier al zo lang zijn. Verzoekende partijen leggen nog een

aanvullende nota ter terechtzitting neer met verblijfstitels van de vader en moeder van hun vader, de overlijdensakte van de moeder van hun vader (begraven in Oostende), de verblijfstitels van hun vader zijn 3 broers en medische attesten.

Waar verzoekende partijen stellen dat niet afdoende rekening werd gehouden met hun profiel als soenniet, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“5. Een algemene verwijzing naar hun profiel, en artikels en rapporten, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.”* Verzoekende partijen laten na aan te halen met welke specifieke/concrete elementen aangaande hun profiel als soenniet niet afdoende zou zijn rekening gehouden.

De Raad kan verzoekende partijen niet volgen waar zij stellen dat evenmin rekening wordt gehouden met het feit dat zij twee minderjarige kinderen zijn. De Raad merkt op dat verzoekende partijen in eigen naam een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gehoord zijn geweest op het Commissariaat-generaal op 14 december 2018. Uit het administratief dossier blijkt dat hun verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die hun ouders ter staving van hun verzoek aanbrachten. Verzoekende partijen vrezen ontvoerd te worden omwille van de eerdere ontvoeringspoging waarvan eerste verzoekende partij het slachtoffer zou zijn geweest, en die reeds ongeloofwaardig werd bevonden. In het kader van hun verzoek om internationale bescherming werd door de commissaris-generaal een beslissing getiteld *“niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”*, genomen waarbij hun verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst verder op hetgeen door de commissaris-generaal werd vastgesteld in de bestreden beslissing van hun vader met betrekking tot verzoekende partijen: *“Betreffende de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorige verzoeken om internationale bescherming, met name dat u wilt dat uw kinderen hun toekomst hier in België opbouwen, aangezien ze hier vrij zijn en in Irak op jonge leeftijd zouden moeten huwen, moet voorts worden benadrukt dat deze niet overtuigen. U beweert dat in Irak vrouwen op hun veertiende moeten huwen, ook mannen zouden heel jong huwen. Dit zou ertoe leiden dat ze niet kunnen studeren. Dient echter te worden opgemerkt dat u en uw echtgenote zelf pas rond jullie tweeëntwintigste zijn gehuwd. Bovendien is het volgens de Iraakse traditie vaak de vader die bepaalt wie met wie huwt. U hebt voor geen van uw kinderen iemand in gedachten waarmee ze zouden moeten huwen. U laat hen zelf de vrijheid te kiezen met wie ze omgaan (CGVS p.8-9). Uw echtgenote voegde er nog aan toe dat haar traditioneel conservatieve stiefvader haar vroeger verplichtte een hoofddoek te dragen en haar studiekeuze te bepalen (CGVS 15/15329BY p.3). U zelf was evenwel steeds akkoord met het feit dat uw echtgenote geen hoofddoek droeg. U beschouwt dit als behorend tot de persoonlijke vrijheid (CGVS 15/15329BY p.7). Niets wijst er dus op dat uw dochter bij terugkeer naar Irak verplicht zou worden om zich te schikken naar een uiterst conservatieve moraal en zodoende verstoken dient te blijven van onderwijs of verplicht zal worden een hoofddoek te dragen of op jonge leeftijd te huwen.”*

Met het algemeen opwerpen dat zij nog klein zijn en kwetsbaar, en zij zich niet meer zullen kunnen aanpassen aan het leven in Irak, nu zij hier al zo lang zijn, kan niet worden besloten tot het bestaan in hun hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt dat zij bij een terugkeer naar Irak werkelijk problemen zullen kennen omwille van hun verblijf in België. Zij brengen geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij in Irak anders gepercipieerd en geïsoleerd zullen worden noch tonen zij aan dat hun verblijf in België voor hen risico's inhouden, dat zij hun leven niet opnieuw zouden kunnen opnemen in Irak, en dat zij zich in hun land van herkomst niet zouden kunnen aanpassen aan de aldaar geldende (islamitische) wetten, regels en gebruiken. Het volstaat niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds lange tijd in België blijft en zij zich niet meer zullen kunnen aanpassen aan het leven in Irak, doch men dient zijn risicoprofiel *in concreto* aannemelijk te maken, waar verzoekende partijen echter in gebreke blijven.

Verzoekende partijen leggen nog een aanvullende nota ter terechtzitting neer met verblijfstitels van de vader en moeder van hun vader, de overlijdensakte van de moeder van hun vader (begraven in Oostende), de verblijfstitels van hun vader zijn 3 broers en medische attesten.

Met betrekking tot de verblijfstitels van de vader, moeder en broers van hun vader, merkt de Raad eerst en vooral op dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Elk verzoek dient op individuele basis te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij degene die een verzoek indient op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekende partijen kunnen zich derhalve geenszins steunen op het feit dat hun familieleden internationale bescherming genieten, doch zij dienen op een voldoende concrete manier aan te tonen dat zij in hun land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade lopen, alwaar zij echter in gebreke blijven. Het loutere feit dat hun familieleden internationale bescherming genieten in België, houdt geenszins de verplichting in om ook verzoekende partijen internationale bescherming toe te kennen.

De Raad wijst verder op de vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal doorheen hun vader zijn verschillende verzoeken om internationale bescherming omtrent de problemen van zijn familieleden waaruit blijkt dat verzoekende partijen op basis van deze problemen geen internationale bescherming kunnen toegekend worden.

In het kader van hun vader zijn huidig verzoek:

“Bovendien kunnen voorts nog enkele bedenkingen worden gemaakt bij de verklaringen die u hieromtrent aflegt. Zo is het zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat zowel u als uw echtgenote er niet in slagen de volledige naam van G.(...) te benoemen (CGVS p.5, CGVS 15/15329BY p.3). U beweert dat hij tot de Badr organisatie behoort, maar weet niet wat hij precies van werk doet (CGVS p.8). Ook herinnert u zich niet wanneer G.(...) zijn zus A.(...) gedood zou hebben omwille van de relatie die ze met uw broer S.(...) zou hebben gehad (CGVS p.6). U beweert dat G.(...) in september 2018 mannen naar het huis van uw schoonmoeder zou hebben gestuurd om naar u te informeren. Vreemd genoeg verklaart u dat, hoewel u reeds vier jaar geleden uw land verliet, dit de eerste keer zou zijn geweest dat u op die manier officieel werd bedreigd (CGVS p.6). Ook dit mag verbazen. U kunt tevens niet zeggen hoe de mannen reageerden toen uw schoonvader hen zei niet te weten waar u bent (CGVS p.5). Sindsdien hebt u geen nieuws meer over uw situatie, u hebt geen idee waar G.(...) momenteel verblijft en hebt hier tevens niet naar geïnformeerd (CGVS p.6). Nochtans beweert u dat uw oom u opbelt. U neemt echter nooit op (CGVS p.7). Uiteraard volstaan deze blote en vage beweringen geenszins om de reeds ongeloofwaardig bevonden problemen uit het verleden in een nieuw daglicht te plaatsen en de kans aanzienlijk te vergroten dat u en uw echtgenote voor internationale bescherming in aanmerking komen. Integendeel, deze bevestigen eens te meer het bedrieglijke karakter van uw asielmotieven.”

In het kader van hun vader zijn tweede verzoek:

“Dient vervolgens te worden opgemerkt dat u noch uw vrouw enige duidelijkheid konden verschaffen wat betreft de identiteit van de ontvoerders. Ten eerste wees u op de DVZ G.(...) aan als de mogelijke ontvoerder, de ex-man van uw zus W.(...) en lid van de sjitische militie Badr. Uw familie zou immers al jaren met hem in een familievete verwickeld zijn (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15). Ook uw vrouw vernoemde op de DVZ G.(...) als enige mogelijke dader (CGVS 15/15329B vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS beweerde uw vrouw dan weer dat de kans dat G.(...) achter de ontvoering zou hebben gezeten te klein is en vermoedde zij dat uw werk op de Amerikaanse basis de oorzaak was (CGVS 15/15329B, p. 7, 9, 10, 13). U maakte tijdens uw gehoor op het CGVS uit eigen beweging geen gewag van G.(...) als mogelijke ontvoerder. Eens u werd herinnerd aan uw uitspraken op de DVZ, minimaliseerde ook u die kans (CGVS, p. 21).”

In het kader van hun vader zijn eerste verzoek:

“Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat u het vertrek uit Irak van geen van uw familieleden hier in België wijt aan de problemen die u zou hebben ondervonden. Noch geeft u aan om redenen gelinkt aan hun asielrelaas zelf het land te zijn ontvlucht (CGVS p.5-6). Het asielrelaas van u en uw familieleden staat dus volledig los van elkaar.”

Met betrekking tot het medisch attest van 29/11/2018 van hun vader, wijst de Raad erop dat dit document zich reeds in het administratief dossier van hun vader bevindt en dienaangaande heeft de

commissaris-generaal het volgende vastgesteld: *“Het document dat u neerlegde ter staving van uw vierde verzoek, meer bepaald het medische attest, is onvoldoende om uw eerdere, reeds ongeloofwaardig bevonden, verklaringen te herevalueren. U beweert diabetes te zijn, last te hebben van hoofdpijn, stress en niet te kunnen slapen zonder een pil in te nemen (CGVS p.2). Tijdens het persoonlijk onderhoud ondervond u echter geen problemen omwille van uw medische toestand (CGVS p.3).”* Uit het medisch attest van 5/09/2019 van hun vader blijkt enkel dat hij dagelijks een aantal geneesmiddelen moet innemen zonder verdere uitleg.

Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot het herhalen van het asielrelaas van hun vader en het stellen dat er veel leden van hun familie hier zijn, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 20 juni 2019 opgenomen grond. Zij brengen geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

De Raad treedt, gelet op de voorgaande vaststellingen, dan ook de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen eigen feiten hebben aangehaald die voor hun een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS